

HAJÓS ESZTER

Egymást még nem

Ilga Reizniece & Biruta Ozoliņa: *Kur Tu Teci...*
(*Kur Tu Teci...*, animācijas filma/īsmetrāža, cikls
„Pasaciņas”, Roze Stiebra, Animācijas filmu
studija Dauka, 1997)

elindulnak az erdő felé. az erdőben mennek. az erdő sötét és nem látják, merre mennek. az erdő egyik végétől a másik végéig mennek. odakint tovább. előre, előre.

azt hinnéd, együtt mennek. nem. az egyik az egyik végtől, a másik a másik végtől. azt hinnéd, találkoznak, s azért fontos a kettő. nem, nem találkoznak.

akkor miért említettem őket? nem tudom, köd van, semmit sem látok. két ember megy egymás felé a ködben. két ember megy egymás felé az erdőn keresztül. két ember megy egymás felé.

miért mondom ezt? nem tudom. mennek? nem mennek. igazából van az erdő, van a köd, van az egymás, é

s ezek mennek. a két ember nem. a két ember áll az erdő egyik és másik végén, nézik a ködös erdőt, egymást nem. azért van a köd és az erdő, ne is lássanak mást, mint ködöt és erdőt.

miért állnak? nem tudom. mert nem mennek tovább. állnak a ködös erdő két oldalán és várják, valamelyikük elinduljon. nem várják. nem tudnak egymásról.

két ember áll a köd és az erdő egyik és másik oldalán, és nem mennek sehová, és nem nézik a ködöt, az erdőt. ködöt és erdőt láttak már sokat. egymást még nem.

keresztülmennek a ködön és az erdőn, keresik egymást. nem egymást keresik. keresnek. nem keresnek. csak keresztülmennek. nem mennek keresztül. felhagynak a keresztülmenéssel. az erdő megy keresztül rajtuk. a köd megy keresztül rajtuk. az erdő és a köd egymáson megy keresztül, a két ember érintetlenül marad.

egy levél lehull. egy másik. egy harmadik. a két ember nem látja, mert a két ember között nem csak az erdő, a köd is ott van, tudjuk. a köd pedig még a fát se engedi látni, nem csak az erdőt.

a két ember a két szélen nem tud egymásról, nem tud az erdőről, nem tud a ködről. arról tudnak, hogy nem látnak semmit. arról, hogy valami fehérség ereszkedett valami feketeség fölé, közé.

nem indulnak el. elindulnak. nem indulnak el.

...

HAJÓS ESZTER (1990, Budapest) a Károli Gáspár Református Egyetemen végzett magyar nyelv és irodalom alapképzést és irodalom- és kultúraturomány mesterit. Első kötete Bejárati égbolt címmel a 2017-es könyvhétre jelent meg a Napkút Kiadó gondozásában. Az ÚjNautilus versrovatót szerkeszti.

hogyan ez miért érdekes? nem tudom. állnak és nem mennek tovább. nem érdekes. nézzünk meg inkább egy követ. a kő ül a fűben és nem indul el. a kő nem látja a ködöt és az erdőt, mert nincs szeme. a kő ül és hallgat.

a két ember áll és hallgat. ez unalmas. megkérjük az erdőt, haladjon keresztül a két emberen. az erdő keresztülhalad. nem, ez még így is unalmas. megkérjük a ködöt, haladjon keresztül az embereken. keresztülhalad. unalmas ez is.

megkérjük az erdőt és a ködöt, közösen haladjanak keresztül az embereken. ez még így sem elég jó, ámde a kő, aki csak ül és hallgat, mégis érdekessé tette, amíg nem figyeltünk.

a nő elesett. nem, miért pont a nő? a férfi esett el. miért a férfi? miért pont? a nő és a férfi elesett. nem, nem esett el. melyik nem? egyik sem. de valakinek el kellett esnie. az erdő elesett. nem, a köd esett el. az erdő és a köd elesett. már miért esett volna el. hasra borultak a fák. hasra borultak a felhők.

de mégiscsak a nő esett el. vagy a férfi. vagy a kő? nem, a kő nem eshetett el magában. a nő vagy a férfi sem biztos, hogy a kőben botlott meg. csak úgy megbotlott. a saját lábában. az erdőben. a ködben. a férfi a nőben, a nő a férfiban.

a nő, aki elesett, felkel. nem kel fel. a férfi, aki elesett, felkel. nem kel fel. a nő és a férfi ott fekszenek egymásra borulva. még mindig nem tudnak egymásról. felállnak és továbbmennek, előre, előre.

nem mennek tovább. az erdő megy tovább a köddel. az erdő és a köd tud egymásról. a két ember nem. ott fekszenek a sárban, a kövön.

a kő nem tud a két emberről. tud róluk. nem tud. a kő ül és hallgat, a két ember fekszik és hallgat. levegőt se mernek venni. nincs kitől. meg minek is.

...

az erdő és a köd unja, hogy ez a két ember semmit sem csinál. a fák lehullatják levelüket, a felhőkből eső szakad. avar lesz. a két emberből, mert a két ember nem kel fel.

miért nem? miért igen. a kövön feküdni jó. a levélen feküdni. feküdni. nem mozdulni. nem indulni el. nem. a kő is csak ül és hallgat. jól teszi, ő teszi jól.

a nő sajnos megszólal. nem indul el, csak beszél. a férfi fekszik és hallgat. miről beszélnek? nem beszélnek. a nő mond egy-két szót. a férfi fekszik a kövön. az erdőben. a köd alatt. a nő felül. mégsem lesz avar. a nő nem akarja.

gyere, menjünk ki. ki, honnan? hát ebből a sűrű sötét fehérből és feketéből. miért? hogy meg tudjalak nézni. nem kell megnézni. nem kell. nem. gyere. hova? arra. merre?

a nő megfogja a férfit és húzza. arra. nem arra. erre. arra. erre. sem arra, sem erre. semerre.

a köd és az erdő, mivel a két ember nem indul el, elindulnak. a köd erre, az erdő arra. középen marad a két ember a pusztában. a puszta fűvön. a fűben ülő kövön. a kő nem indul el, a kő ül és hallgatja, miről hallgat a két ember.

miről hallgatnak? nem tudom, nem mondják el, ha hallgatnak róla. most akkor merre? mutatja a nő, erre. nem erre, erre. vagyis arra. erre. arra. erre. vagyis nem indulnak el. a férfi és a nő rendkívül unalmas, nem megy semerre. hagyjuk is magukra őket, míg eldöntik, merre nem indulnak el.

...

ül a kő a földön és hallgat. hallgatja a csendet, hallgatja a hangot. a kőre érdemes figyelni, mert a kőben benne van minden csend és minden hang. a kő kő. szürke vagy fekete, most már jól látni, onnan, ahol a két ember ül, de én nem ott ülök, innen semmit se látok.

a kő azért ül és hallgat. aki a kőre figyel, hallhatja a csendet és hallhatja a hangokat is. a kőre figyelni. figyelni a kőre. kőfigyelemmel.

ha elég sokáig nézed, azt hiszed, nem kő, hanem például ember. az ember ember, a kő kő. a kő ember, az ember kő. mozog. elindul. elesik. meg-esik, ugye. nem esik meg.

a kő csendes és hangos csendeket és hangokat hallgat. mi nem halljuk ezeket, mert ezeket csak a kő hallja, fül nélkül. csak kőhallás érzékel ilyet. emberhallás nem. aki ember, aki nem ember.

a puszta fűben ül a kő és nézi az eget. nem nézi, nincs szeme. látja. a fűben ülő kő az eget látja. a zöldben ülve csak a kéket, a zöldet sosem.

a kő egy folyón érkezett ide. a folyó hosszan folyt, aztán megállt és nem folyt tovább. még röviden se. a folyó márpedig folyó vízből tevődik össze. de ha a víz nem folyik tovább, akkor nincs folyó. se hosszan, se röviden folyó.

a folyó, amikor itt még folyó folyt, folyt. hosszan. egyik végtől a másikig. a másik végtől nem kezdett el visszafelé folyni, érthetetlen, hogy maradt mégis a helyén, egyik és másik vége között.

a kő a folyón egészen idáig utazott, aztán megállt. a folyó is egészen idáig utazott, aztán megállt. nem állt meg, csak elfogyott. a kő nem fogyott el, azért van még itt.

közben erdő lett és köd lett, az erdő alatt levél, a köd alatt eső. a kő ül a sáros, avaros földön és az eget látja. mi is látjuk az eget. az ég csak a követ látja, minket nem.

...

a két ember a pusztában, a puszta fűvön, a föld felett és az ég alatt ül. között ül. a két ember a feketét és a fehéret keresi, de csak kék és zöld van. félnek, nem néznek egymásra. a fákat és a felhőket keresik, de a fák és a felhők az erdővel és a köddel együtt távoztak. a leveleket és az esőt keresik, mert azokat részben itt hagyták.

az avarban ülnek, a kövön, nem akarnak avar lenni. igen, felült a férfi is, de nem indul el. nem, nem szól egy szót se. a férfi nem beszél, már a nő sem. nincs értelme, az erdőnek és a ködnek volt értelme. most ennek így nincs, hiába.

a nő elfordítja az arcát, a férfi elfordítja az arcát. a két ember elfordított arccal fordul egymás felé. megkérjük a ködös erdőt, minden fájával és felhőjével, haladjon keresztül az embereken, és ne menjen tovább. se előre, se hátra. se erre, se arra. csak ott, középen maradjanak.

a köd és az erdő a két embert eltakarja egymás elől. a nő nem mond egy-két szót, a férfi sem. a nő megfogja a férfi arcát. nem akarja megnézni, így jó. a férfi sem, mégsem jó ettől.

a két ember a kövön ül és nem indul el, nem megy semerre. ülnek és hallgatnak, amint a kő. nem csendes és hangos hangokat és csendeket hallgatnak, még egymást sem. csak hallgatnak, el.

az égbolton madár jut keresztül. se a nő, se a férfi nem tud róla, ahogy egymásról sem. a madár a ködön is keresztüljut. az erdőn. a két ember között. a madár megunja, felhagy a keresztülmenéssel.

a két ember már sok mindenen keresztülment, csak egymáson nem. mégsem indulnak el, csak ülnek és hallgatnak.

a kő feláll. nem áll fel. a kő ül. nem ül. a kő nem csinál semmit. a kőben csak elesni lehet, és még azt sem a kő csinálja. haszontalan.

de akkor most mi történik? nem tudom. semmi. a haszontalan nő és a haszontalan férfi egy haszontalan kövön ülnek haszontalanul. miért? nem tudom, mert nem indulnak el. miért nem indulnak el? mert nem és kész.

a madár fészket rak, mert a fészekrakás hasznos és értelmes dolog. igaz, sötét van, nem lát semmit, de így is jó. leül a fészkébe. ül és vár.

a két ember nem csinál semmit. a kő sem. az erdő és a köd sem. a madár sem. semmi sem. csendes és hangos hangok és csendek sincsenek épp. mintha idill volna, mégsem az. inkább semmis.

...

megkérjük a két embert, csináljanak már valamit. nem kérjük meg őket. a ködöt és az erdőt lehet megkérni. a követ. kő, csinálj már valamit. a kő nem csinál semmit.

a madarat. madár, csinálj már valamit. a madár nem. nem lesz itt csinálva semmi, nincs mit tenni, semmicsinálás van.

még sincs. a két ember feláll és keresztülmegy. keresztül, min? nem tudom, egymáson nem, a kövön nem, a madáron nem. az erdőn és a ködön, talán. keresztül, mindenesetre.

a kő nem megy keresztül. mi sem megyünk oda, habár semmit se látunk. nem baj, nem is olyan érdekes. legjobb lesz felhagyni a nézéssel. ezek úgysem.

a két ember keresztülhalad. mennek, mennek. kiérnek. előre, előre.

azt hinnéd, együtt? nem együtt. mert útközben az egyik erre, a másik arra indult mégis. pedig együtt indultak, bosszankodsz rajta.

így történt. az egyik elindult a másikkal, a másik az egyikkel, s amíg mentek, az egyik valamiért erre, a másik valamiért arra. aztán megfordultak, keresni egymást. de amikor megfordultak, akkor is az egyik erre, a másik arra. akkor újra megfordultak és újra. a kő eközben egy helyben ült s látta az erdőt és a ködöt, mely fehéren és feketén ráereszkedett.

amikor kiértek, látták, egyedül vannak. most már nem látják. a két ember áll a köd és az erdő egyik és másik oldalán, és nem mennek sehová. nem nézik a ködöt és az erdőt. ködöt és erdőt láttak már sokat. egymást még nem.

nem tudnak magukról. nem tudnak egymásról.

nem indulnak el, a két ember egy.